

dige Korrektiv til de Oplysninger, som den højtærede Minister angav at have faaet andetsteds fra. Her skal jeg indskrænke mig til at oplyse, at der allerede for Aar og Dag siden har foreligget Forslag til en Betænkning, og at Mindretallet endogsaa havde skrevet sin Betænkning. Men derefter blev Forslaget til Betænkning ganske taget tilbage af Kommissionens Formand, og paa gentagen Forespørgsel paa de rigtige Steder, hos Sekretæren o. s. v., har jeg faaet Underretning om, at Formanden var beskæftiget med at udarbejde en forandret og, som jeg efter de Forhandlinger, der er førte, kan vide, væsentlig forandret Betænkning. Nu synes det dog nok et rimeligt Forlangende af et Mindretal, at det faar Flertallets Betænkning at se, især da vi bogstavelig talt ikke har noget som helst, som bestemt angiver os, hvad der i de sidste Møder er blevet vedtaget, eftersom Planen efter 9 Aars Forløb blev ganske forandret i disse Møder. Vi skal nok komme med vor Mindretalsbetænkning, og da Flertallets Betænkning i hvert Fald skal afgives, synes jeg, at den højtærede Indenrigsminister kan anmode om at maatte faa den Flertalsbetænkning, for det kan kun fremskynde Sagen. Vi kan ikke skrive en Mindretalsbetænkning, forinden vi ved, hvad der bliver foreslaaet af Flertallet, og det ved vi ikke.

Overfor den højtærede Forsvarsminister skal jeg her indskrænke mig til at sige, at dersom han ved den Lejlighed, hvor disse, som han kaldte dem, „paradoksale“ Udtalelser — det var ikke een, men det var to — blev fremført i det andet Ting af Socialdemokratiets Ordfører (K. M. Klausen), der samtidig er Formand for Finansudvalget, havde rejst sig og straks sagt det — eller omtrent det —, han sagde her i Dag, saa vilde der efter min Mening ikke være fremkommet Anke fra nogen Side. Det, vi bebrejder den højtærede Minister, er, at han ikke gjorde dette. — Attester har vi ikke bedt om, men vi har ventet, at den højtærede Minister skulde have følt sig som Chef for den Etat, der ved den nævnte Lejlighed blev angrebet; det er dette, han ikke har gjort.

Jeg skal hermed forlade dette Emne og sige et Par Ord til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Jeg overlader ganske roligt til enhver her i Tinget, naar Tidenden foreligger, at afgøre, hvorvidt jeg har citeret korrekt eller ikke korrekt. Jeg har sagt, at nu skulde jeg nævne de Ord, hvormed den højtærede Minister havde, som der blev sagt, „taget Afstand

fra“ den omtalte Udtalelse, og hvert eneste Ord, hvori den højtærede Minister „tog Afstand derfra“, har jeg citeret. Hvis den højtærede Minister vil forlange, at der skal citeres mere, saa bliver det om en ganske anden Sag. Hvad jeg har citeret, er, som sagt, de Ord, hvormed den højtærede Minister tog Afstand, og de lød saaledes: „Jeg vil kun sige, at den Motivering, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) fremsatte, i alt Fald ikke er Ministeriets Motivering i denne Sag“. Dette har jeg læst op, og naar derpaa den højtærede Minister angiver nogle af de Grunde, som han har haft til sin Stilling, saa er det, jeg paastaar, at det kan man godt citere, men det kan man ogsaa lade være, thi ved de Ord har den højtærede Minister ikke taget Afstand fra den omtalte Udtalelse. Men nu kan enhver dømme herom, jeg frygter ikke Dommen.

De Ord, den højtærede Finansminister rettede til mig, blev fremført i en mærkelig skarp Form. Jeg synes nemlig, at jeg egentlig har været meget elskværdig overfor den højtærede Finansminister i Forman, og for Resten ogsaa i Realiteten. Der maa være noget, som er kommet den højtærede Finansminister paa tværs fra en anden Side, for fra mig kan det neppe være kommet. Der var endogsaa visse af den højtærede Ministers Udtalelser, der var ganske, som om han havde kunnet staa og læse mig op af den Rigsdagstidende, der ikke er trykt endnu, for det var akkurat det samme, som jeg har sagt. Der bliver altsaa ikke meget for mig at imødegaa. Jeg vil blot gøre opmærksom paa, at jeg ikke har indrømmet, at det har været velbegrundet at sætte de 2 Mill. Kr. ind paa Indkomst- og Formueskatten, men jeg har heller ikke angrebet den højtærede Minister for, at han har gjort det. Jeg har forklaret, hvorledes den højtærede Minister er kommet til at gøre det. Men jeg maa tilstaa, at jeg havde ikke gjort det. Derimod var det ikke saa ringe en Indrømmelse fra den højtærede Minister — en Indrømmelse, som jeg for Resten ikke har ønsket eller bedt om —, at han slet ikke ved, hvad Indtægtsskatten vil bringe fra 1. April 1914 til 31. Marts 1915. Dette stemmer ikke ganske med de Udtalelser, som fremkom fra den højtærede Minister i hans første Bemærkning. Men naar man ikke ved, hvad der kommer ind — og slet ikke kan vide noget om det —, saa er det dog ganske ejendommeligt at sætte en Indtægt